

при детето . . . Ти го не гони, гледай да не падне и да се не убие. Кажи му, че го викамъ азъ. „Баща ти те вика, да ти даде ново грошле“. Така му кажи, кажи му, че съмъ хваналъ врабче. Иди при чорбаджийката и кажи ѝ да не лежи подъ крушата. Тамъ сѣнката не е гжста. Да се пренесе подъ голѣмия кестенъ. А ракията изстуди ли се?

— Мисля, че се е изстудила, отговори Иванъ.

— Какъ тѣй *мислишъ*! Хиляди пжти съмъ ти казалъ да не отговаряшъ така. Въ голѣми градове те прашахъ, ама човѣкъ нѣма да станешъ.

Трѣбва да се е изстудила, чорбаджи!

Тѣй трѣбва да кажешъ. Кажи де!..

— Трѣбва да се е изстудила, чорбаджи, повтори Иванъ.

— Иди и донеси я. Кажи на чорбаджийката да дойде при мене. Набери малко череши за мезе. Хайде иди намѣри детето.

Чорбаджи Нено бѣ богаташъ човѣкъ. Имаше много пари и голѣми розови градини. До него дойде и седна стопанката му Неновица, голѣма скжперница и прибирница.

— Горещо ли ти е? попита Нено.

— Горещо ми е, отговори нѣжната съпруга.

— Иди подъ голѣмия кестенъ.

— И тамъ е горещо. Проклети мухи, увиратъ се въ носа ми. Та защо ти не кажешъ да отсѣкатъ голѣмия кестенъ? Десетъ кола дърва ще натоваримъ. Той вече не ражда. Попъ Илия прочете въ евангелието, че всѣко дърво, което не принася кестени, трѣбва да се отсѣче и да се изгори . . .

Въ това време Иванъ обиколи работничкитѣ, смѣмра ги да работятъ бърже и намѣри господарския синъ, който гонѣше въ една ливада чуждитѣ